והא רבה דידע · רבה גרס דרבה היה בקי כדמוכח בסמוך גבי דלפרקא מארמיז ורע"ל פירש בסמוך דאיתרמיז ליה מיסא ואין גרלה דזוקא בסוף הוא דאיתרמיז ליה מיסא כדמוכח בסמוך :

מיפרתא קמייתא · ואמר חכמים שהיו רואין כל מי שהיו בקיאין ביומר :

בל יומא הוה מטהר לי כה"ג · מסמע שלא היה רגילה להראות לרב נחמן בעולה ומטמא לא היה בקי דלא אמר ר"ל למיל (דף יט:) בדם הקזה קבלה היתה ביום לי נמי היתה חוששת שמא היה מחמיר על עצמו לחוות לבו בקפו ופורש ולא יסמוך על הכתתו לי נמי שלא הסגנה בפניו אבל אין לומר דאסור לראות דמי לשמו דהא במס' נדה (פ"ב מ"ה) מבן כל הנגעים אדם רואה מן מנגעי עצמו ר"מ אומר אף לא נגעי קרוביו כל הנדרים אדם מתיר מן מנדרי עצמו ר' יהושע אומר אף לא נדרי אשתו ואילו כל הדברים אדם רואה מן מדרי אשתו אבל לא קרובי :

אגמריה סמך · לפי הפשט מסמע דלכך אבל בנגע אחר [פירוש בלא דבריה] לא היה מתיר אע"ג דאגמריה סמך וקשה דבפ' אלו טרפות (חולין מט:) אמרו גבי הריאה מחמת דאשתחכה בסומפונא דכבדא הוא מר בריה דרב אידי עריף ורב אחא בר מניומי מכשיר לכך גרלה לפרש דהשתא הדר ביה משיטיא קמא והיכא דאגמריה סמיך דשלא לחתיר אע"ג דחכם כבר אסר ויש מקשה מל ילתא היכי עבדה הכי הא אמריגן בפ"ק דמס' ע"ז (דף ז:) הגשלא לחכם וטימא לא יטאל לחכם ויטהר וי"ל דקפידא לא הויא אטאל אלא לחכם אבל השאל יטאל כל מה שירצה דמתוך כך ידקדקו בדבר ופעמים שהראשון טועה ולא הדבר לאורה: [ופי' תוס' חולין פ"ז ז' ד"ה בשאל ותוס' חולין מה: ד"ה היכי] :

הדרן עלך כל היד

הוה חזינא דמא כיון דאמרה לי אמה דיצחק בריה האי טיפתא קמייתא לא מייתינן לה קמייהו דרבנן משום דזהימא לא חזינא בין טמאה לטהורה ודאי חזינא ילתא אייתא דמא לקמיה דרבה בר בר חנה וטמי לה הדר אייתא לקמיה דרב יצחק בריה דרב יהודה ודכי לה והיכי עביד הכי *והתניא "חכם שטימא אין חברו רשאי לטהר אסר אין חבירו רשאי להתיר מעיקרא טמיי הוה מממי לה כיון דא"ל דכל יומא הוה מדכי לי כי האי גונא והאידנא הוא דחש בעיניה דכי לה ומי מהימני אין והתניא ¹נאמנת אשה לומר כזה ראיתי ואבדתיו ²אבעיא להו כזה טיהר איש פלוני חכם מהו תא שמע נאמנת אשה לומר כזה ראיתי ואבדתיו שאני התם דליתיה לקמה תא שמע דילתא אייתא דמא לקמיה דרבה בר בר חנה וטמי לה (פ) לקמיה דרב יצחק בריה דרב יהודה ודכי לה והיכי עביד הכי והתניא חכם שטימא אין חבירו רשאי לטהר וכו' ואמרינן טמיי הוה מממי לה כיון דאמרה ליה דכל יומא מדכי לה כי האי גונא והאידנא הוא דחש בעיניה הדר דכי לה אלמא מהימנא לה רב יצחק בר יהודה אגמריה סמך רבי ראה דם בלילה וטימא ראה ביום וטיהר המתין שעה אחת חזר וטימא אמר אוי לי שמא טעיתי שמא טעיתי ודאי טעה דתניא לא יאמר חכם אילו היה לח היה ודאי טמא אלא אמר³) *אין לו לדיין אלא מה שעיניו רואות מעיקרא אחזקה בטמא כיון דחזא לצפרא דאשתני אמר *(ליה) ודאי טהור הוה ובלילה הוא דלא אתחזי שפיר כיון דחזא דהדר אשתני אמר האי טמא הוא ומפכח הוא דקא מפכח ואזיל רבי בדיק לאור הנר רבי ישמעאל ברבי *יוסף בדיק ביום המעונן ביני עמודי אמר רב אמי בר שמואל ³וכולן אין בודקין אותן אלא בין חמה לצל רב נחמן אמר רבה בר אבוה בחמה ובצל ידו : וכמזוג שני חלקים כו' : תנא

*) [כפ"ל: דרב יהודה] *) [מי' ל"ל יאמר]

השרוני

מחזיה כשהוא לח ולא מידמי ליה כטומאה: בין העמודים. היכא דגרסי ואע"ג דליכא נהורא כולי האי: ובצל ידו. טתן ידו כנגד חמה על הדם ומיצל:

השרוני

[כרלשפא סמחים קמיז]

[נפמ"ש רש"י ד"ה לחתיה וסי' מוסרים הנרשפו פיס רבא ופי' חוסי ד"ה ומא רבא ומי']

[שמות מ]

דברים לב

הגהות הב"ח

(ל) גמ' פיס דילמא וכו' ומומי לא סרי לחיתא לקמיס הרי' יחמן : (כ) רש"י ד"ה משום · ריב מי בע"ז דף כח ע"ב מי' חוסמת כלומרמא נבריס מ"ש :

לברות כנ"ל יעבין

[ב"ב יבן]

מוסף רש"י

דמרא דארענא דישראל הוה. נקי מכל מכריו (גיטין יט:). כסומא בארובה. כסומא שמסמן לילד בארובה ממקרה בעלמא (ב"ב יב:). אין לו לדיין אלא מה שעיניו רואות. אין לו לדיין לילך ולמעוד עצמו מן הדין אלא לפי מה שעיניו רואות לידון, ויסכיון להוליטו לנדקו ולמיטו ושוב לא יענש (סנהדרין ו:) והוא הדין לדבר הפלי בקבלת, דאין לו אלא מה שלבו רואה (רשב"ם ב"ב קלא.).

הדרן עלך כל היד

[נפרוך שרך סרק כי לשפא קלמי ודע דבכל הסרגומים שלפניע מרגום בנים קלמא ובכ' המפרגמן ומכרי רפ"י ד"ה כלמי וכו' רמ"ם נרכות מא: ד"ה ומסמרשמי וכו' מע"ש]

חולין מה: ע"ש ג ע"ש נרכות סב:

תוספי הרא"ש

והא רבה דידע בפ"ב

ולא ידע בחמה · רבה גרס אבל רבא דיה בקי כדמוכח לקמן גבי דיפרא אדרמיז ולא כמי שפרש"י דא"ה הרחיש ליה ניסא דלא משמע הכי דזקא בדם בנים הוא דאתרחיש ליה ניסא ועוד דרבא לא חזי דמא בשני דרבי דיה : ארחיה אמר האי דם הוסיר הוא · פי' ומסא כראמרינן בבעות לינשא ונתפייסה צריכה לישב ז' נקיים שמא מחמת הוסר ראתה דם ולהראות חכמתו דוא דאסר הכי : מיפתא קמייתא לא סיתי קמייהו דרבנן · שאר החכמים שהיו דואין לא היו מחמירין כל כך (כלומר) אי שמא היו בקיאין יותר ודואין דוו בזה שמביאין לפנינם אי זה מראות דם ראשונה אף בטיפה קמייתא : ילתא אייתי דמא קמיה דרבה בר בר חנה · מה שלא הראיתה לרב נחמן בעולה שמא לא היה בקי ודא דאמר רב נחמן לעיל דדם הקזה קבלה היתה בידו · אי נמי היתה יראה שלא יחמיר עליה שלא יחמיר עליה לבו נוקפו ופורש ולא יסמוך על חכמתו · אי נמי שלא תתגנה בפניו ב) ואין לומר דלפי מעשה שלא היה רב נחמן בעיר דסדקאמרה כל יומא משמע שהיתה רגילה להראות לי . ואין לומר דאין אדם רואה דמי אשתו דהא תנן בפס' נגעים כל הנגעים אדם רואה דוץ מנגעי אשתו ר' מאיר אומר אף לא נגעי קרוביו · כל הנדרים אדם מתיר חוץ מנדרי עצמו ר' יהודה אומר אף לא נדרי אשתו ואילו כל הדברים אדם רואה מן מדרי אשתו לא קתני : אגמריה סמך · והשתא דבר ביה משיטייא קמא דמסמע דקא מסמע דאגמריה סמך מצי שפיר לפרר מה שאסר הראשון דוא דאמר' אין חבירו רשאי לטהר מיהו מעמא דוקא מסבורא אבל אין לפרש דאגמריה סמך דלשיכך האמין לדברה ולעולם צריכין לשטייא קמא דא"כ קשה מהדיא דאמרינן פרק אלו טריפות הדיא מרמא דאישתכח בסומפונא רבא דכבדא פר ואמא בריה דרב אידי עריף רב אדא בר מניומי מכשיר ותיפה ילתא היכי עבדה דאמרינן פ"ק דע"ז הנשאל לחכם ויטהר ור"ל דקפידא דתתם לאו אישואל קאי אלא אחכם · כלומר שלא יחזר חכם פת שאסר חבירו אבל השואל יכול לישאל מה שירצה ובלבד שיאסר פלוני מיטא לי ואם יראה לשני שמטה הראשון ויסא ויתן עמו עד שיחזירנו ובהכי ניחא נמי הא דפריך לעיל דהיכי עביד, הכי והתניא חכם שטימא כו' ומאי קא פריך דלמא אידי לא קאמרה ליה שרבה בר בר חנה מיטא לה אלא ודאי לא היתה שואלת לו אם לא שהיתה אומרת לו שכבר מיטא לה רבה בר בר חנה : סליק פרק כל היד

ב) מרלה דע"ל ולקן לומר דכלומו אמן שבלמה לשאול לרבה בר בר חנה כי מה לא סיים רב נחמן בעיל ·

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com